

Milá Lenko,

samozřejmě, že jsem si vzpomněl na Deklaunizaci, ve které jsem Tě vlastně Na Chmelnici naposled viděl hrát divadlo. Tam to bylo také spojené se slovem. Zavonělo to i Polívkou a pak celou řadou našich i světových klaunů. Jste v tom půvabném světě krásně až po uši. Divák se tam s vámi okamžitě zabydlí a je mu dobře. Dobře zvolený základní dramatický konflikt vašeho představení možná není žádnou novinkou, ale je takřikajíc věčný a funguje dokonale. Představení je spuštěno a m u s í p o k r a č o v a t. Jako ten výrobní pás, který Chaplina v Moderní době neustále připoutává a vězní, že se nemá čas ani podrbat za uchem. Vy ovšem neutahujete matice šroubů, ale excelentně žonglujete a to celé dění na jevišti povyšuje do cirkusové básně. Neodbytnou potřebu „drbání za uchem“ personifikuje neznámý vetřelec. Můj vnouček si jej pojmenoval „ten vousáč“. Já dospělák jsem měl trochu problém s jeho identifikací. Ta čepice je patrně ajznboňácká, nebo pošťácká, k čemu by odkazovalo i závěrečné kouzlo s cyklistou na provaze (pošťáci odjakživa jezdili na kole). Zároveň je jeho kostým vlastně uniformou. Je to asociace policie, úřadu, moci, která lidem do všeho leze? Nakonec se projeví jako poeta a muzikant, a podle obsahu jeho písňe je to vesnický podivín (každá vesnice má svého blázna, nechtěného klauna, kterému se děti posmívají a dospělým je pro zábavu - v naší vesnici jich bylo dokonce několik), který chce taky něco lidem o sobě sdělit. Možná jsem příliš racionální a chci báseň předělat na šedivou řeč rozumu, když se ošívám, že není jednoznačně definovaný. Nebo mi jen při jeho vstupu na scénu chybělo jasné určení situace, v jaké se nachází, když neodolá vstoupit do toho malého cirkusu? Utíká a tady se chce schovat? Nebo jen tak zoufale bloumá a teď konečně našel to místo a ten svět, který hledal, ale protože se v něm neumí pohybovat, neznaje jeho pravidla a zákony, kazí na co šáhne, je jako dítě které nešťastně zasáhne do mechanismu hračky, protože tomu všemu prostě chtělo jen přijít na kloub? Nebo je to jen šprým, bouda, kterou na sebe navzájem ušili naši klauni (vetřelce hrají oba!), nebo jí ušili na diváka? Možná jsou to otázky, které jste chtěli v divákovi vyvolat. Vždyť každá odezva publika se může stát novou inspirací. Nebudu se rozepisovat o brilantním „gumovém“ skeči s labutí a lovcem s asistencí labutího sboru, či „hrůzyplně“ komickou parafrází na V. Tella - jen prostě děkuji za hezký zážitek. Zdravím vás oba co nejsrdečněji a přeji další taková překrásná a inspirativní představení. Doufám, že vás co nejdřív znova s Dášou uvidíme.

P. S.

Jsem moc rád, že jsme se zase po letech setkali. Měl jsem pocit, jako kdybychom teprve před pár hodinami zavřeli za sebou dveře Disku po zkoušce Domu na zbourání. Žádná změna, jak jsi sama řekla. Dík.

Karol

Autor je divadelní režiser